

OLI – SLOVA

Rodový zpravodaj Oliberiusů / Oliveriusů

Ročník 26, číslo 51-52

Malé Kyšice, 21. prosince 2015

**Moji milí jmenovci, skorojmenovci,
vážení čtenáři našeho rodového listu,**

rok nepředstavitelně rychle utekl a já již po více jak čtvrt století usedám ke klávesnici počítače a dovoluji si za pomoci rodového zpravodaje „vetřít se“ do vašich domácností a předat vám několik málo informací o tom, co většinu z nás spojuje, o našem společném jmenovateli – o příjmení v podobách Oliberius a Oliverius.

Přestože se asi budu opakovat, tak stále musím vzpomínat začátek 90. let minulého století. Tehdy jsem se začal vracet k výsledkům svého „nadšeného“ bádání o minulosti Oliveriusů z přelomu 60. a 70. let. Na dálku dost ovlivňován svým strýcem Miroslavem Oliveriusem z Austrálie jsem opětovně sestavoval a doplňoval rodový strom. Okruh příbuzných – převážně z Kladenské rodové větve – ode mne dostával tehdy rodinný list OLI-veriusovic (domácí) slova, vycházející v nákladu tak do 15 výtisků. Zlomovým se stal rok 1993, kdy jsem vydal svůj první Samizdat, obsahující zpracování „Rodokmenu“ uváděné rodové větve. Ten byl impulzem, začal jsem vyhledávat dál a dál. Došlo k mému seznámení s panem Františkem Oliveriusem z Terešova, s Doc. Evou Oliveriusovou, která v té době vlastnila v Terešově chalupu, začal jsem navštěvovat nejen Terešov, ale i pana Jindřicha Krále v sousední Třebnušce a jeho bratrance Ing. Jaroslava Šálu ve Lhotce. Za jejich nemalé pomoci jsem zmapoval další rodové větve – nejen Terešovské, ale i Třebnušské a začali se mi ozývat Oliveriusové z Plzně, především z okruhu příbuzných a přátel JUDr. Bohumily Oliveriusové, tehdy st. notářky pro okres Plzeň-sever. Paní Blanka Eiseltová, roz. Oliveriusová a následně i její synovec Ing. Miloslav Oliverius z Třemošné mě upozornili na práci Garyho a Margaret Kraisingerových „FREEDOM IN THE WILDERNESS“ (Svoboda v pustině), která pojednávala o emigraci několika našich jmenovců a jejich příbuzných Kraisingerů koncem 19. století do Kansasu v USA. (Z anglického originálu do českého jazyka přeložila Doc. Eva Oliveriusová.)

A potom jsem dostal zajímavý nápad: Všechny takto získané informace, data a další údaje vložit do jednoho rodokmenu; naivně – já dítě – jsem si představoval, že vše

rozkreslím „do plachty o rozměru maximálně metr x metr“. Ještě musím podotknout, že se psal rok 1994, kdy jsme všichni měli povinnost uvést své jméno a adresu do telefonního seznamu za předpokladu, že jsme vlastnili tel. stanici a nechtěli jsme se z této povinnosti „vyplatit“. (Mobily tenkrát ještě nebyly, či možná byly, ale jak se říká „v plenkách“.) V polovině 90. let jsem se skoro každý pracovní den jezdil soudit v barvách „paní POLDI, či ještě i SONP Kladno“, do Prahy – na Smíchov a na Vinohrady. Mezi jednotlivými soudními jednáními jsem navštěvoval Hlavní poštu v Jindřišské ulici a z telefonních seznamů všech tel. uzlů v České republice jsem vypisoval vás, tedy adresy svých jmenovců. Tuším, že se mi jich tenkrát od Karlových Varů až po Loštice, či od Ústí nad Labem až do Bechyně podařilo vypsát 65. Následně jste všichni prostřednictvím pošty obdrželi moji žádost o poskytnutí údajů svých, členů svých rodin, rodičů, prarodičů ... zajímala mě především data a místa narození, oddání a úmrtí. K žádosti jsem doložil dovětek, že zpracovaný rodokmen jako výměnu za poskytnuté údaje rozešlu všem, kteří mi vyjdou vstříc. Kromě asi deseti adresátů odpověděli všichni ostatní dotázaní. Sestavoval jsem rodokmen, začaly přede mnou vyrůstat jednotlivé rodově větve, a najednou jsem zjistil, že plocha o rozměrech metr na metr je silně nedostačující. Mnozí z Vás si pamatují: V únoru roku 1995 jsem Vám rozesílal (cca na 70 adres včetně archivů a dalších zájemců) samizdat „Soupis nositelů příjmení Oliverius – rodové větve zařazené“) a v březnu 1995 – pokračování Soupisu v podobě „rodových větví nezařazených“. Nejen že se řada jmenovců se mnou chtěla vyrovnat finančně, ale mně k Velikonocům a následně k Vánocům r. 1995 přišlo tolik gratulací, že jsem na ně nemohl odpovědět, protože valná většina z nich končila dvěma slovy: „... přejí Oliveriusovi“. Abych na někoho nezapomněl, vydal jsem rodový zpravodaj v mnohem větším nákladu, snad 100 výtisků, a tento rozeslal po celé republice – rodinami Oliveriusů v Plzni a v Kozojedech počínaje, přes Kladno a Prahu a třeba u paní Branné, roz. Oliveriusové, v Havířově konče. (Potom ještě vyšla rodová kniha, do jejíhož obsahu jsem zapracoval i skorojmenovce Oliberiusy, ale ta je na samotné povídání; knihu si připomeňme zase někdy příště.) A tak teď píš 26. ročník našeho rodového zpravodaje. Uběhlo víc jak čtvrt století!

Za těch 26 let mé soukromé vydavatelské činnosti se mnohé změnilo, především dlouhá řada našich jmenovců už nestojí vedle nás, zemřeli, my tehdy mladí jsme zestárli (např. mně se v listopadu t.r. přehoupla dvaasedesátka), ale v mladých rodinách se narodili noví nositelé a nositelky našich příjmení. Věčná obnova! A tak mi nezbývá, než si přát, abych zvládal ten náš rodový zpravodaj (což je asi v českých podmínkách unikát, či rarita) vydávat alespoň do roku 2019, kdy si budeme připomínat 400. výročí narození našeho prvního doloženého předka Pavla Myslivce (1619-2019) a potom také doufat, že se třeba náhodně objeví někdo, kdo převezme tuto moji mini-redakci. **Z tohoto místa musím poděkovat Ing. Vladimíru Polehlovi, který neúnavně hledá v archivech, v matrikách (a to nejen Oliveriusy a Oliberiusy) a každoročně mě informuje o nových a nových zápisech, které upřesňují někdy nepřesně uvedené rodové vazby, ale především objevuje stále nové a nové naše jmenovce. Vladimíre, za sebe i za všechny čtenáře tohoto listu „poděkování Vám“!**

Radostné prožití Vánoc, bohatou nadílku, klidně prožitého Silvestra, a také šťastný rok 2016, prožitý v klidu, míru a ve zdraví přeje Váš **Miroslav Oliverius**

**K BŘÍZSKÉ RODOVÉ VĚTVI
(doplnění knihy a opravy zpracované Ing. Vladimírem Polehlem)**

Dvůr Býkov byl postaven plaským klášterem v letech 1703-1705 na místě zaniklé středověké vsi. O 150 let později tam pobýval jako pachtýř Jan Oliberius. V knize „Genus unum sumus – Jsme jeden rod“ se o něm píše na straně 141. Předkládám tedy pár dodatků o něm a o jeho rodině.

Jan OLIBERIUS se narodil 14.5. 1813 v Břízsku č. 14 a pokřtěn byl 15. května v Plané. Otec – Matěj Oliberius, chalupník. Matka – Kateřina, dcera Jakuba Lomičky, chalupníka z Břízska, a Markéty ? z Nynic. (Zde příjmení jeho babičky nelze přečíst, ale u jeho sourozenců je psáno buď Beránková nebo Bártová, což mě přimělo k dalšímu pátrání.) Dne 28.8. 1747 byla v Plané pokřtěna Margarita Bártová. Otec – Augustino Beránek, secundum praedium Bárta, chalupník z Nynic. Matka – Barbara, roz. Robejšková z Chotiné. (Křestní jména jsem ponechal v latinském originále a druhé příjmení jejího otce Bárta by mělo být podle statku. Tato Markéta či Markyta se pak jako Beránková vdala 1.3. 1778 za Jakuba, syna Vavřince Lomičky z Břízka, a jejich dcera Kateřina byla pokřtěna 5.1. 1779.)

Vraťme se k Janovi, ten se oženil 23.4. 1837 v Plané: **Ženich – Jan OLIBERIUS**, podruh z Březy č. 14, syn Matese Oliberiusa, výminkáře z Březy č.14 a matky +Kateřiny roz, Lomičkové z Březy č.11, 24 let, svobodná. Nevěsta – Rosalie, dcera +Václava Brunclíka, sedláka z Kaceřova č. 24 a matky +Magdaleny rozené Šimicové z Kaceřova č. 5, 24 let, svobodná. Matka ženicha Kateřina Oliberiusová roz. Lomičková zemřela 29.2. 1836 v Břízku č. 14 na souchotiny. Vdovec a výměnkář Matěj zemřel 14.12. 1842 tamtéž. (Tehdy bylo v matrice vedle čísla domu uvedeno další upřesnění a tento dům byl nazván „Mikuláš“.) **Nevěsta Rosalie** se narodila 24.10. 1812 v Kaceřově č. 24 a pokřtěna byla 25. října v Plané. Její matka byla při svém křtu 14.12. 1774 v Plané, zapsána jako Magdalena SCHIMITZOWA. (V knize je na stranách 141 a 142 třikrát chybně uvedena jako Šimičová. V zápisech křtů vnoučat sice ten háček nad C je, ale ten v té době, stejně jako nad U, pouze potvrzoval písmeno pod ním. Příjmení ŠIMICE se v této oblasti vyskytovalo dávno před zavedením matrik, já jsem z tohoto rodu měl předky v sousedních Čivčicích.)

Do tabule 6 na straně 69 v knize patří tyto Janovi děti:

MARIE *29.9. 1837 v Břízsku č. 14, svatba 1864 s Janem Sládkem

FRANTIŠEK *30.9. 1839 v Břízsku č. 14, svatba 1878 s Josefou Pechovou, svatba 1885 s Kateřinou Honzíkovou, zemřel 22.10. 1909 v Plzni

JAN *10.12. 1841 v Břízsku č. 14, svatba 1872 s Kateřinou Beranovou, zemřel 25.8. 1872 v Košířích

JOSEF *25.4. 1844 v Břízsku č. 14, svatba 1867 s Marií Holubovou, svatba 1905 s Filomenou Růžičkovou, zemřel 13.6. 1915 v Plzni

KATEŘINA *14. nebo 17.4.1847 v Břízsku č. 19, svatba 1869 s Janem Křešem, zemř. 4.11. 1906 v Plzni

ANNA *14.7. 1849 v Býkově č. 35

VÁCLAV *8.7. 1852 v Býkově č. 35, svatba 1878 s Marií Feiferovou, zemřel 18.3. 1903 v Bolevci

JOSEFA *8.7. 1852 v Býkově č. 35, zemřela 24.12. 1852 na psotník

U Kateřiny je různé datum narození v abecedním seznamu a v matrice svateb. Matriku narozených v Břízku po roce 1842, která by toto rozhodla, bohužel nemám k dispozici. V knize je u Josefa chybně uvedena jiná manželka. Jejich matka Rosalie zemř. 18.4. 1885, vdovec Jan pak 10.4. 1890, oba v Plzni.

Dcery se vdaly v Oboře: Dne 1.2. 1864 uveden ženich – SLÁDEK Jan Nepom., nádeník z Hromice č.10, narozen 14.1. 1826 v Manětíně, manželský syn Jakuba Sládka, nádeníka z Manětína č.160, a manželky jeho Marie, rozené Moulové, sedlácké dcery z Hodovíže, 38 let, svobodný. **Nevěsta – OLIBERUSOVÁ Marie**, manželská dcera Jana Oliberiusa, pachtýře z Býkova č. 55, a manželky jeho Rosálie, rozené Brunclíkové, sedlácké dcery z Kacerova č. 24, narozena v Dolejším Březí, 27 let, svobodná. Dle

manětínské matriky se ženich narodil 21.1. 1826 a pokřtěn byl 22. ledna. Otec jeho matky, Havel Moule, byl sedlákem v Hodovízi č. 20. Rodina Sládkova pak žila v Hromnici (dříve psáno Hromice), nejprve u školy v domě bez čísla a pak v č. d. 73.

Dne 2.8. 1869 uveden ženich – KŘEŠ Jan, tovaryš kovářský z Hromice č.69, manželský syn Jana Křeše, domkáře z Hromice č.41, a matky Kateřiny, rozené Tomšové, domkářské dcery z Obory č.8, narozen 20.6. 1843 v Hromici č.41, 26 let, svobodný. **Nevěsta – OLIBERIUŠOVÁ Kateřina**, manželské dcera Jana Oliberiusa, pachtýře z Býkova č. 55, a matky Rosalie, rozené Brunclíkové, sedlácké dcery z Kacerova č. 3, narozená 17.4. 1847 v Dolno-Březí č. 9, 22 let, svobodná. (Kaceřov se tehdy psal jako Kacerov, ale místo č. 3 by mělo být správně č. 24. Vysoká popisná čísla dvoru Býkov, tehdy psáno i Bíkovo, jsou dána tím, že při číslování domů navazoval na sousední Oboru. Různé názvy Břízka jsem v celém e-mailu pečlivě opisoval z matričních zápisů.) Manželé odešli do Plzně, kde je v matrice zemřelých tento zápis: dne 4.11. 1906 zemřela v Plzni, Mikulášská třída č. 3, **Křeš Kateřina roz. Oliberius** z Dolní Břízy, vdova po +Janu Křešovi, mistru kovářském z Plzně, ve věku 60 let na vitium cordis (srdeční vada).

Syn **Josef OLIBERIUS** se oženil 13.5. 1867 v Plané: **Ženich – OLIBERIUS Josef**, syn Jana Oliberiusa, pachtýře z Bikova č. 33, a matky Rosalie, rozené Brunclíkové z Kacerova č. 24, svobodná, 23 let. Nevěsta – HOLUB Maria, dcera + Josefa Holuba, chalupníka z Dolnobřezy č. 3 a matky Josefy, rozené Frankové z Kozojed č.17, 28 let, svobodná. Nevěsta se narodila 23.8. 1839 v Břízsku č. 3. Po svatbě žili manželé v Býkově č. 55, kde se narodil syn:

JOSEF OLIBERIUS *17.2. 1868, svatba 1939 s Johannou Kličkovou, zemřel 31.10. 1939 v Praze. (Další děti jsem nedohledal. Možná proto, že nevím, kde rodina později žila.) V roce 1878 už bydleli v Plzni, kde Marie 25.2. 1902 zemřela. Josef se pak údajně oženil 22.2. 1908 s Filomérou Růžičkovou, ale tuto svatbu jsem zatím nedohledal, a zemřel 13.6. 1915. U syna bylo do matriky křtů dopsáno – oddán na smrtelném loži 26.10. 1939 s Johanou Kličkovou. Dále jsem Josefa našel mezi absolventy Karlovy Univerzity. V letech 1886 – 1893 navštěvoval Lékařskou fakultu, kde 22.7. 1893 promoval.

Nejvíce informací o něm a jeho manželce jsem získal v databázi příbramských hřbitovů:

OLIBERIUS, Josef Mudr., mjr. (*17.2. 1868, +31.10. 1939) lékař, důstojník zdravotní služby. Žil v Praze, Všešrdova ulice. Poručník nezletilé Bohuslavy Kličkové. Pochován na hřbitově na Panské louce v Příbrami (Kličkova hrobka). Choť: Johana, roz. Kličková, ovdovělá Fantová.

OLIBERIUŠOVÁ, Johana (Hana) (*1870, +11.2. 1960 Praha), roz. Kličková - sládek Šebestián Klička, ovdovělá Fantová - Ing. Rudolf Fanta. Příslušná do Příbrami. Žila v Příbrami, Pivovarská č.p. 103, a v Praze, Všešrdova ulice. Pochována na hřbitově na Panské louce v Příbrami (Kličkova hrobka). Rodinou hrobku postavil její otec Šebestián Klička *1834, který byl nájemcem měšťanského pivovaru v Příbrami. Dále je charakterizován jako sládek, stavebník, velkostatkář, politik, organizátor veřejného života a mecenáš. Vlastnil několik hostinců v Příbrami či na Březových Horách a kousek od Plzně panství Štěnovice, kde 7.9. 1910 zemřel.

Syn **Jan OLIBERIUS** odešel do Prahy a 12.5. 1872 se oženil v kostele sv. Mikuláše na Malé Straně: **Ženich – OLIBERIUS Jan Křtitel**, kovářský pomocník, v Košířích č. 212, rodilý z Dolno-Březí č. 14, okres Kralovický, manželský syn Jana Oliberiusa, podruha z Bříška, a manželky Rosalie, rodem Brunclíkovy, 30 let – okřtěn v Plané 10.12. 1841, svobodný. Nevěsta – BERANova Kateřina, v Praze č.356/III, rodilá z Krašovce č. 22, okres Přeštice, manželská dcera Václava Berana, polodvorníka v Krašovci, a manželky z Krašovce rodilé Anny rodem Hanzlíkovy, 23 let – okřtěna v Lukavici 7.11. 1848, svobodná. Rodná obec nevěsty se nyní jmenuje Krasavce a její otec hospodařil na polovině lánu.

Matrika zemřelých dokládá, že manželství trvalo velmi krátce: 25.8. 1872 Košíře č. 260 – **Jan OLIBERIUS**, kovář v Košířích, rodilý z Březí, manželský stav, 32 let, otřesení mozku. Jan byl pohřben 27. srpna (1872) na Malostranském hřbitově.

Přistěhování rodiny do Plzně dokládá zápis svatby z 8.1. 1878 :

Ženich - OLIBERIUS Václav, tesař v Plzni, saské předměstí č.d. 63, z Dolní-Břízy, rezervník od c. k. 73. pluku pěších, syn Jana Oliberiusa, rolníka v Plzni a Rozalie roz. Brunclíkovy z Kacerova č.d.24, 26 ½ let,

svobodný. Nevěsta – FEIFER-ova Dorota Marie, dcera Jana Feifer-a, zedníka v Plzni, saské předměstí č.d. 326, a Eleonory Veselé ze Spáleného Poříčí, 25 ¾ let, svobodná. Při výpočtu jejich věku se matrikář u obou spletl o 1 rok. Nevěsta se narodila 3.4. 1853 v Plzni na Říšském předměstí č. 24.

V manželství se narodily tyto děti:

ANNA *15.7. 1878 Saské předměstí č. 63, svatba 1900 s Matějem Hegnerem

AUGUSTIN *26.10. 1880 Saské předměstí č. 63, zemřel 18.11. 1880 Říšské předměstí č. 63 na psotník

MARIE *20.5. 1883 Říšské předměstí č. 63, svatba 1906 s Václavem Heinrichem

ELEONORA *21.2. 1885 Říšské předměstí č. 63, svatba 1907 s Jakubem Švábem

VÁCLAV *22.11.1886 Na Vinicích č. 10, zemřel 2.5. 1887 na slabost

Mrtvě narozená dcera 30.11. 1887 Na Vinicích č. 10

JAROSLAV *4.6.1889 Říšské předměstí č. 63, svatba 1925 s Rudolfínou Filipovou, zemřel 16.1. 1954 v Plzni, Karlovarská č. 35.

Václav byl v zápisech svých dětí většinou uveden jako tesař, ale objevuje se tam také jako zedník, rolník a majitel hospodářství. Zemřel předčasně jako hostinský v Bolevci 18.3. 1903.

Dcera **Anna OLIBERUSOVÁ** se vdala 22.11. 1900 v Plzni: Ženich – HEGNER Matěj, řezník v Bolevci č. 45, syn +Martina Hegnera, řezníka v Bolevci, a Anny, roz. Jílek z Oujezda č. 25, nar. 14.2. 1874, svobodný. Nevěsta – **OLIBERIUS Anna**, dcera Václava Oliberiusa, hostinského v Bolevci, a Doroty, roz. Feifrovoy z Plzně, nar. 15.7. 1878, svobodná. Ženich se narodil na Doubravce, ale matrika není zatím k dispozici, a tak tím Oujezdem bude asi sousední Újezd (nyní vše součást Plzně).

Další dcera **Marie OLIBERUSOVÁ** se vdala 2.7. 1906 v Plzni: Ženich – HEINRICH Václav, zámečnick v Plzni, Dělnická ul. č. 21 – z Příbrami – mž. syn Václava Heinricha, zámečnicka v Příbrami, a Anny, roz. Mašek ze Slivice, nar. 10.2. 1876, svobodný. Nevěsta – **OLIBERIUS Marie**, bydliště - Bolevec, Na Zavadilce, mž. dcera +Václava Oliberiusa, majitele hospodářství v Plzni, a Doroty, roz. Feifer z Plzně, nar. 20.5. 1883, svobodná.

Třetí dcera **Eleonora OLIBERUSOVÁ** se vdala 28.5. 1907 také v Plzni: Ženich – ŠVÁB Jakub, pekařský dělník v Horní Bříže č. 9, nar. 19.1. 1879 v Horní Bříže, syn Vojtěcha Švába, domkáře v Horní Bříže č. 32, a Josefy, roz. Kares z Horní Břízy, 28 let, svobodný. Nevěsta – OLIBERIUS Eleonora, bydliště – Plzeň, Zavadilka č. 64, nar. 21.2. 1885 v Plzni, dcera Václava Oliberiusa, rolníka v Plzni, a Doroty, roz. Feifer z Plzně, 22 let, svobodná.

Rod pokračoval synem **Jaroslavem**, který se oženil 16.2. 1925 v arciděkanském kostele v Plzni: Ženich – **Jaroslav OLIBERIUS**, řezník-dělník v Plzni, Karlovarská třída, narozen 4.6. 1889 v Plzni 63-III, syn +Václava Oliberiusa, hostinského v Bolevci- Zavadilce č. 74, a +Marie, roz. Feifr z Plzně, svobodný. Nevěsta – Rudolfína FILIPOVÁ, střihačka fy Neubauer v Plzni, Karlovarská tř. 35, narozena 7.1. 1904 v Plzni 124-IV, dcera +Rudolfa Filipa, koláře v Plzni 125-IV, a +Aloisie, roz. Červenkové z Třemošné č. 74, svobodná.

V Plzni se oženil také Václavův bratr **František OLIBERIUS**, 25.11. 1878 Plzeň č.d. 275, saské předměstí: Ženich – **OLIBERIUS František**, dělník v Plzni, z Dolejší-Břízy, syn Jana Oliberiusa, nájemníka polností v Plzni, a Rozalie roz. Brunclíkovy z Kacerova, 39 1/6 let, svobodný. Nevěsta – PECH-ova Josefa, služebná v Plzni, dcera +Václava Pecha, pololáníka v Dolejší-Bříže č.d. 1, a Anny roz. Holubovy z Dolejší-Břízy, 21 2/3 let, svobodná. Svědek – Josef Oliberius, dělník v Plzni. (Svědkiem byl třetí z bratrů, kteří odešli do Plzně.) Nevěsta se narodila 18.3. 1857 v Břízsku č. 1.

Všechny jejich děti zemřely:

VÁCLAV *8.11. 1879 Saské předměstí č. 63, zemřel 30.6. 1883 v Lochotínské ulici č. 63 na spálu

JAROSLAV *23.2. 1882 Říšské předměstí č.103, zemřel 8.7. 1883 v Lochotínské ulici č.26 na spálu

ANNA *19.4. 1884 Saské předměstí č. 62, zemřela 28.9. 1884 v Lochotínské ulici č. 26 na střevní katar Při úmrtí dětí je František označován jako kočí nebo majitel povozu. Manželka Josefa zemřela 14.8. 1884 v Lochotínské ulici č. 60 na střevní tyfus.

Vdovec František se podruhé oženil 30.6. 1885: Ženich – OLIBERIUS František, vozka v Plzni, saské předměstí č. 62, vdovec po + 11.6. 1884 Josefě, roz. Pech, syn Jana Oliberiusa, nájemníka polí v Plzni č.137, a Rosalie roz. Brunclík z Kacerova, 46 let. Nevěsta – HONZÍK-ova Kateřina, vdova po +22.2. 1885 Josefu Honzíkovi, zedníku v Plzni, pražské předměstí č. 177, dcera Vojtěcha Štrunce, chalupníka v Ejpovicích č. 16 a Anny roz. Šedivec z Ejpovic č. 16, 37 let. Nevěsta Kateřina se narodila 23.10. 1847 v Ejpovicích č. 16 a poprvé se vdala 29.1. 1872 v Dýšíně. (U Josefy je v zápisu chyba a platí její srpnové úmrtí z matriky zemřelých. Pochována byla 16.8. 1884 na hřbitově U Všech svatých v Plzni na Roudné.)

Vybrané zápisy z matriky zemřelých :

Dne 18.4. 1885 zemřela v Plzni, Lochotínská ulice č. 63, **Rosalie Oliberiusová**, roz. Brunclíková z Kaceřova, manželka Jana Oliberiusa, rolníka v Plzni, ve věku 73 let na sešlost.

Dne 10.4. 1890 zemřel v Plzni, Lochotínská ulice č. 26, **Oliberius Jan**, povozník v Plzni, vdovec po +Rozalii roz. Brunclík z Kaceřova, ve věku 77 let.

Dne 25.2. 1902 zemřela v Plzni, Roudná č. 16, **Marie Oliberiusová**, roz. Holubová z Dol. Břízy, manželka Josefa Oliberiusa, majitele hospodářství v Plzni, ve věku 62 let na karcinom.

Dne 22.10. 1909 zemřel v Plzni, Lochotín č. 29, **Oliberius František**, soukromník v Plzni, nar. v Dol. Březí, ve věku 70 let na karcinom žaludku.

Dne 13.6. 1915 zemřel v Plzni 445-IV, Na Roudné č. 16, **Oliberius Josef**, majitel realit v Plzni 445-IV, nar. 25.4. 1844 v Dolení Březí, manžel Filomeny, roz. Růžička z Plzně – odd. 22.2. 1908, ve věku 71 let, 1 měsíc a 18 dní na srdeční vadu.

* * *

VZPOMÍNKA

Dne 19. října 2015 jsme vzpomněli nedožitého 80. výročí narození **Hedviky OLIVERIUSOVÉ**, roz. Hluchníkové z Dolního Benešova. Zemřela 31. července 2005. Vzpomíná dcera **Ludmila s rodinou**

ROZLOUČILI JSME SE

Dne 26. září 2015 po dlouhé těžké nemoci ve věku 77 let zemřela paní **Jaroslava OLIVERIUSOVÁ**, rozená Štorková z Kladna – Rozdělova. Za pozůstalé: **František, manžel**.

Dodatečně oznamujeme, že dne 25. července 2014 ve věku 89 odešel po dlouhé těžké nemoci pan **Jindřich Král**, z Prahy 8, významný vlastivědný pracovník Zbirožska. Jmenovaný, jehož matka Marie Anna byla roz. Oliveriusová, má velké zásluhy na zpracování Třebnušské rodové větve rodu Oliveriusů. Jménem pozůstalých: **dcera Hana a syn Jan s rodinami. Čest jejich památce!**

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji všem, kteří mi také v závěru letošního roku zasílají vánoční a novoroční gratulace, ve kterých mě často podporují v těchto rodových – vydavatelských – aktivitách. Zároveň mnohokrát děkuji paním **Blance Eiseltové**, roz. Oliveriusové a **Miladě Oliveriusové**, roz. Škachové za příspěvky na zakoupení poštovních známek pro rozeslání tohoto čísla OLI-SLOV. **Miroslav Oliverius**

A ÚPLNĚ NA ZÁVĚR: VÍTÁME TĚ, ADAME!

Dne 16. listopadu 2015 se v Kladně manželům **Vojtěchovi a Olze Oliveriusovým** z Kladna – Švermova narodil syn **ADAM OLIVERIUS**, tedy můj vnuk! Plný radosti i hrdosti blahopřeji s přáním, že by mohl jednou pokračovat v genealogii našeho rodu (pozn.: Když to jeho tatínka Vojtěcha nechytlo!) **M.O.**

* * *

OLI-SLOVA, rodový zpravodaj. Napsal a vydal Mgr. Miroslav Oliverius pro nositele příjmení OLIVERIUS / OLIBERIUS, případně pro další zájemce. Malé Kyšice dne 21. 12. 2015. Adresa: Malé Kyšice 102, 273 51 UNHOŠŤ, Czech republic. Neprodejné!